

BỐ TÔI HÀO HOA

Tôi từ Texas đến Cali thăm bố, bước vào nhà thấy bố già tuổi 80? Tươi trẻ? Trong bộ đồ thể thao, áo thun và quần Basketball short hiệu NIKE tôi không thể không khen:

– Bó diện... hàng hiệu phong độ nha.

Trêu chọc bố cho vui chứ tôi nghĩ thâm bộ đồ kiểu này chắc là của mấy cháu mặc chán? phế thải cho ông xài giùm khỏi phí. Nhưng thật bất ngờ:

– Tiệm KOHLS, đang hạ giá \$24.99 một chiếc quần đùi, quần hiệu gì bố không cần biết, chỉ là bố cần quần đùi nên mua về mấy chiếc, còn áo thun thì nhà có sẵn hàng tá, con cháu biểu tặng mặc chưa kịp cũ cái nào.

Bố sang thế, mua quần short Nike về làm quần đùi mặc trong nhà.

Bố tôi còn khỏe mạnh và sống độc lập không muốn làm phiền con cháu. Bác tôi cũng thế. Thế là hai anh em cùng đang hưởng trợ cấp nhà nước, ở chung một căn nhà duplex 2 phòng thuê diện housing, nhà nước tài trợ bao nhiêu còn bao nhiêu thì hai anh em chia xẻ.

Hai anh em ruột, hai ông già độc thân vui tính ngày ngày đánh cờ tướng rất là tương đắc vì cả hai cùng cao cờ. Con cháu của bố và của bác ở gần quanh đây thường ghé chơi hay mang quà vặt bánh trái tới. Nơi đây như là một club của đại gia đình, là điểm hẹn cho con cháu tụ họp vui chơi với hai ông già chịu chơi, các cousin của tôi còn bày trò đánh bài ăn thua mỗi ván 1 đồng mà cha con, chú cháu mê mải đổ đên chơi tới khuya vào những ngày

cuối tuần, khỏi cần cất công đến casino. Có hôm bố tôi hên ăn nhiều tiền, một đứa cháu hỏi mượn tiền ông chú để gỡ lại, bố cho mượn, càng đánh nó càng thua. Bố tôi xóa nợ cho nó luôn, khỏi cần trả.

Hôm nay bố nấu nồi cháo gà đãi con gái, lần nào tôi đến Cali bố cũng chiêu đãi tôi tận tình, cứ làm như tôi vẫn là đứa trẻ con ngày xưa của bố, khi mẹ mất bố đang đang bếp núc nấu nướng cho các con mồ côi của bố được ăn ngon, được ấm lòng.

Tô cháo gà và đĩa thịt gà miếng to miếng nhỏ chặt không đều đã bày ra bàn trông vẫn ngon lành, da gà vàng béo lại có rắc mấy sợi lá chanh thái nhỏ. Tôi thích quá, bố khoe:

– Cửa hàng gà tươi sống và gà làm sẵn ở ngay bên kia đường, còn lá chanh hái sau vườn nhà, mọi thứ đều tươi ngon.

Trên bàn có nhiều đồ ăn vặt của người già, bánh đậu xanh, khoai lang luộc, hũ đậu phộng rang và hũ dưa chua bố mới muối hôm qua. Thấy bạch cam to trên bàn tôi tò mò lấy tờ receipt ngay bên cạnh bạch cam ra xem và kêu lên:

– Bạch cam 10 pound mà mười hai đồng. Quận Cam mà bán cam đắt thế?

Bố cười cười:

– Cam bố mua lúc nãy, chắc họ scan lộn món gì đó. Khi ấy đông người chờ tính tiền phía sau, bố không kịp suy nghĩ cứ móc tiền trả cho xong để khỏi phiền người khác. Ra ngoài cửa bố mới nhớ ra bảng giá bạch cam chỉ \$5.99.

– Vậy là họ scan nhanh quá thành double rồi. Bố chỉ việc quay vào khiếu nại là xong chứ gì.

Bố tôi tỉnh bơ:

– Chợ búa đông, cô tính tiền bận rộn, bố thì cần về nhà ngay cho kịp nấu nướng sợ con đến đói bụng, mấy đồng bạc chẳng là bao mà mất thì giờ cả đôi bên. Bố về luôn.

Tôi cần nhằn:

– Bố vừa hoang phí vừa cả nể. Lúc nào cũng chịu thiệt thòi.

Không lạ gì tính bố, tôi chỉ biết tiếc rẻ mấy đồng bạc giùm bố, một ông già ăn trợ cấp tiền già, nhưng luôn tiêu xài sang và rộng rãi với mọi người. Có lần bố đưa tôi ra Phước Lộc Thọ ăn hàng, ông đi qua bà đi lại thì gặp một người quen bố mời vào ăn cùng, ông kia cũng như bố lãnh tiền già, chẳng biết ai giàu hơn ai, nhưng bố cương quyết giành phần trả tiền thiếu điều muốn cãi nhau với người ta.

Bố kể mỗi ngày bố ra chợ Việt Nam mua tờ báo và bao giờ cũng cho ông homeless người Việt ngồi ngay bên cửa chợ vài đồng đủ mua ổ bánh mì thịt, hôm nào bố không đến là cảm tưởng như ông homeless đang chờ mong, hôm sau bố cho ông ấy bù tiền hôm qua. Cứ làm như trả nợ hợp đồng mà thực tế chắc gì ông homeless ấy chờ mong và nhớ đến bố. Tuy nhiên cũng nhiều lần bố đánh lỗi hẹn vì cạn túi, lương tiền già chưa lãnh nên bố đành ngoảnh mặt làm ngơ ông homeless.

Những chuyện hào phóng lật vặt này tôi nghe đã nhiều, bố cơ hàn mà còn tử tế thế, nếu bố tôi mà là tỷ phú giàu có chắc cũng mở kho bạc donate cho xã hội không thua gì ngài Bill Gates.

Đàn ông hào phóng thường được phụ nữ yêu thích, thành ra bố tôi vừa hào phóng vừa hào hoa, tôi nghe mẹ kể ngày xưa ở ngoài Bắc bố đã có bồ. Khi ấy mẹ còn ở nhà quê, bố theo ông nội đi buôn bán ngược xuôi thường xa nhà. Ấy là mẹ nghe người ta đồn thế chứ chưa bao giờ bắt quả tang hay có bằng chứng và chuyện bố có bồ vẫn chỉ là chuyện cổ tích.

Năm 1975 mẹ chúng tôi mất, bố mới 48 tuổi mà chẳng hề có bà bồ nào, tất cả tình thương bố chỉ dành cho các con và niềm đam mê chơi cờ tướng. Bố là danh thủ cờ tướng của vùng Hạnh Thông Tây, ai muốn chơi cờ với bố đều phải chơi qua một vài ván đánh thử xem trình độ cao thấp của nhau rồi mới dám chơi thật. Bố thích đấu với những tay cờ ngang ngửa, ai kém tài thì bố chấp trước một hai nước cờ thế mà các tay em ấy vẫn không dễ dàng thắng được.

Sang Mỹ, bố vẫn mê đánh cờ và đường tình cũng chẳng yêu ai. Có một bác gái tên Huệ gặp bố thường xuyên ở hội người già, bác cảm mến bố, thỉnh thoảng có món gì ngon hay trái cây vườn nhà tươi ngon bác hái mang đến hội người già tặng bố, nếu không gặp bố thì bác Huệ quyết chí lội bộ khoảng hơn 2 dặm từ hội người già đến tận nhà bố để trao món quà cho bằng được. Bố mời bác Huệ ở lại chuyện trò cho tới khi gọi được thằng cháu đến nhờ nó chở bác Huệ về nhà, kéo tôi nghiệp bác lại đi bộ những mấy dặm đường dài nữa.

Chẳng biết đó là tình tri kỷ hay tình già cho tới một ngày con gái bác Huệ dọn nhà đi nơi khác xa hơn, bác không thể hàng ngày đi bộ tới hội người già được nữa và mối tình già đã vội vàng chết non chết yếu.

Trong giấy được gói ghém cẩn thận thì thấy một tấm hình cũ rơi ra, tấm hình rất cũ nhưng vẫn còn nguyên vẹn, chẳng ai xa lạ là hình bố mẹ tôi bên nhau, một đứa con mẹ bế trên tay và một đứa con gái đứng cạnh bố chính là tôi. Hình ảnh gia đình hạnh phúc đẹp đẽ. Thật bất ngờ mặt sau tấm hình là nét chữ rần rời của bố ghi Hà Nội ngày tháng năm và những lời tha thiết rằng: Tặng em tấm hình anh đứng cạnh vợ con anh để em nhìn thấy anh làm kỷ niệm. Hẹn em kiếp sau.

Tôi thắc mắc và ngạc nhiên bố định gửi tặng ai tấm hình này và tại sao không gửi mà còn giữ lại cho đến bây giờ?

Tôi cầm tấm hình chạy ra phòng ngoài chìa tấm hình ra và hỏi tội bố:

– Có phải ngày xưa bố định tặng cô người yêu tấm hình này không? Thì ra bố có bồ là thật mà mẹ vẫn không có chứng cứ gì?

Bác tôi đang ngồi cạnh đấy, lên tiếng:

– Bố cháu hồi trẻ đẹp trai, giỏi ăn nói, đi buôn bán khắp đó đây, lên mạn ngược mấy cô Mường cô Mán thích, về miền xuôi mấy cô thị thành cũng ưa.

Bố tôi không hề phủ nhận, giọng bố bồi hồi cảm xúc:

– Đúng là ngày ấy chẳng biết bố có duyên gì mà lắm cô yêu. Một cô Hà Nội yêu bố say đắm nhất, là cô Thi, bố cũng cảm thấy rung động vì cô Thi. Nhưng nghĩ lại còn vợ con nơi chốn quê nhà. Ngày bố tạm biệt Hà Nội đã định gửi tấm hình này cho cô Thi, để cô biết sự thật bố đã có gia đình vợ con và lời hứa hẹn kiếp sau để dứt tình. Thà cả hai cùng đau khổ một lần còn hơn là lao đầu vào mối tình tuyệt vọng và làm khổ lây người khác.

Tôi cũng bồi hồi không thua gì bố:

– Nhưng bố đã không gửi tấm hình này cho cô Thi, Vì sao?

– Con ạ, bố ác quá, nhẫn tâm quá nếu cô Thi nhận tấm hình này và thấy người mình yêu hạnh phúc bên vợ con, cô Thi càng tủi thân, càng đau buồn.

Bố ngừng một chút cho vui bớt cảm xúc và kể tiếp:

– Tấm hình đã ghi lời nhưng bố không nỡ gửi và không bao giờ gửi, bố giữ lại để nhớ mãi cái ngày bố đã quyết định từ bỏ tình yêu sai trái của mình về với gia đình vợ con. Bố im lặng và không hề liên lạc với cô Thi cho tới ngày bố di cư vào Nam năm 1954. Ngày ấy khi bước chân xuống tàu bố đã bùi ngùi để lại chút tình nơi kinh thành Hà Nội.

Tôi băng khuâng:

– Rồi cô Thi có di cư vào Nam không?

– Chắc là không. Bố vẫn mong cô Thi cũng sang được vùng đất tự do. Nhưng khi mới vào Nam bố tìm hiểu qua người quen tại các trại tạm cư, không có bất cứ tin tức gì của cô Thi cũng như của gia đình cô.

Tôi thờ dài thấy thương bố và thương cô bồ ngày xưa của bố quá. Nếu đời như là thơ, nếu đời như là mơ thì sau năm 1975 cô Thi từ Bắc vào Nam và gặp lại người tình đã góa vợ, nối lại duyên xưa. Hay muộn màng hơn nữa nhưng vẫn còn kịp, bây giờ bà Thi đã sang Mỹ và ngày mai ngày một đây tái ngộ với bố tôi tại hè phố Bolsa hay trong khu Phước Lộc Thọ cho bố tôi được trả nợ tình xưa thì vui biết mấy cần gì phải đợi đến kiếp sau.

Cuối cùng người đàn ông hào hoa này vẫn là người chồng tốt của mẹ tôi và là người cha dễ thương của chúng tôi.

(Jan, 04/023)

Nguyễn Thị Thanh Dương

*Nguồn: Internet eMail by **HAPPY** Nguyen chuyển*

Đăng ngày Thứ Năm, June 29, 2023

Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH